

Fekete István: Fecskemadár

A fűzfák akkor bontották leveleiket. A patakparton zöldellni kezdett a csalán. Egy korai lepke tántorogva repült a napsugárban.

Mi a parton hevertünk. Meguntuk már a papírcsónakokat eresztetni. Néztük az eget, néztük a vizet; és jó volt elnyúlni a napon a tél sok köde, borulása után.

Egyszer csak barátom – Puskás Péter – felugrik, és felmutat a levegőbe. Elkiáltja magát: „Fecskét látok, szeplőt hányok...”, és szaladt a vízhez arcát megnedvesíteni.

Én utána. Arcunkról lepergett a víz. Összenevettünk, mert nem volt szeplős egyikünk se.

A fecske pedig kanyarodott egyet a levegőben, leszállt a patak kiöntésére. Ivott a vízből, és csivitelve mondott valamit a siető hullámoknak.

Péter egy nagy, gömbölyű kavicsra mutatott:

– Eltalálnád?...

– El, de nem akarom. – És felvettem a kavicsot.

– Nem találnád el. Mondani könnyű...

A fecske még mindig ott totyogott a sáros kiöntésen. Nem figyelt ránk. Talán a fészkeire gondolt, melyet innét rak meg ragadós sárpéppel; talán a fiaira, akik majd lesznek...

A karom meglendült, a kő elrepült. A felrebbenő fecskét elcsapta a levegőben. Dermedten néztünk egymásra. Vége lett a tavasznak egyszerre. A szám keserű lett, a szívem ijedt és nehéz.

– Te mondtad...

– Csak tréfáltam – dadogta barátom.

Aztán rohantunk a fecskéhez.

Törékeny teste megvonaglott, szeme fájdalmasan pillantott még egyet-kettőt. Szárnyai szétterültek, mintha védeni akart volna valamit. Aztán nem mozdult többé.

Két vállamra pedig ólomcsizmával odaült a bánat. Hogy’ repült még az előbb ez a kedves madár!... Hogy’ kiáltott csivitelve az ismerős vizeknek!... Fészket akart rakni, és most jóvátehetetlenül vége mindennek. Szemünket előntötte a könny, és nem néztünk egymásra.

Azóta a szívemhez nőtt nekem minden fecskemadár. Ha tavasszal érkezni látom: most is leveszem a kalapom, és most is elmondom a köszöntőt.